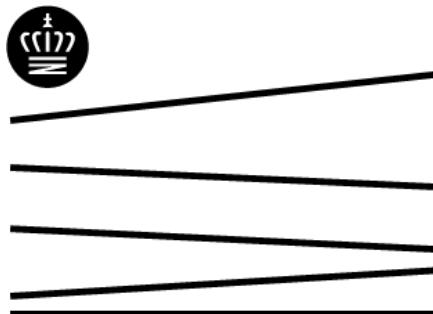

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bjørnson, Bjørnstjerne.; oversat fra Norsk
Bygdemaal.

Titel | Title:

Et farligt Frieri : Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: Hillerød : Th. Rosenbergs Bogtrykkeri, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bjørnson.

Et farligt Drieri.

1868.

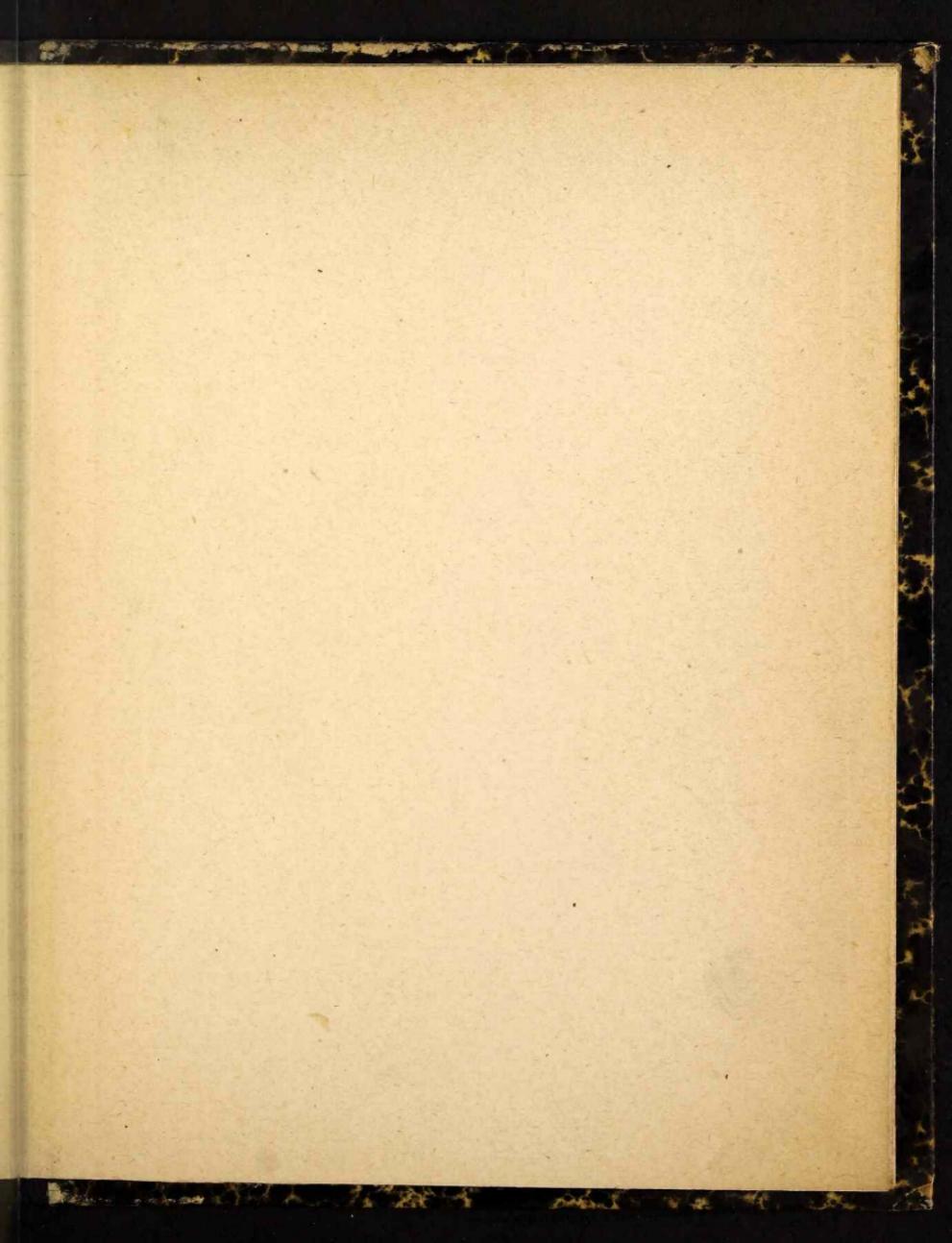
57.-94.

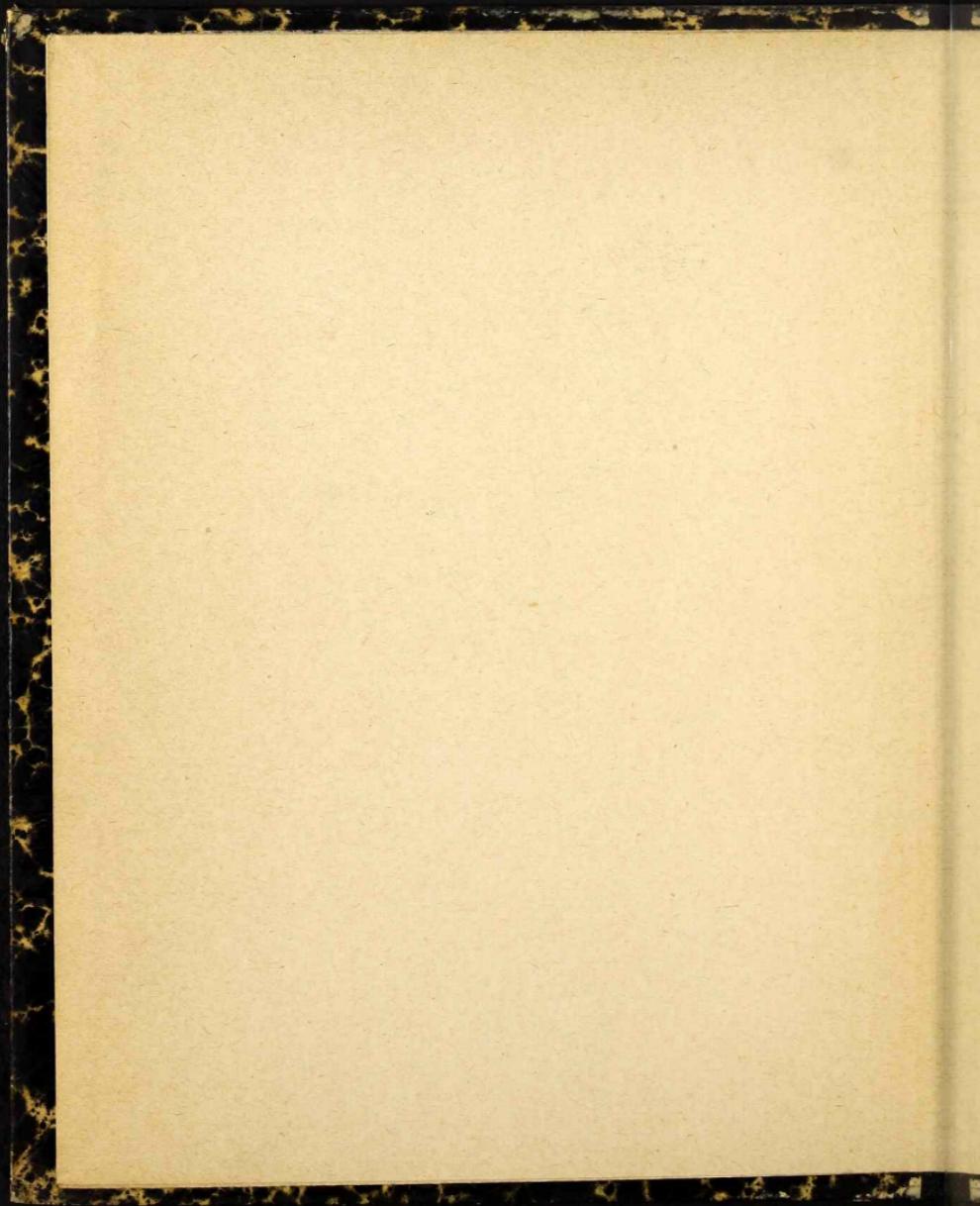
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021591050

Et farligt Frieri.

Fortælling

af

Bjørnstjerne Bjørnson.

Overfat

fra

Norsk Bygdemaal.

Hillerød.

Th. Rosenbergs Bogtrykkeri.

1868.

17. 10. 19. 19. 19. 19.

guillotin

17. 10. 19. 19. 19. 19.

17. 10. 19.

17. 10. 19. 19. 19.

17. 10. 19.

... og den ene Nat efter den anden var der Slagsmaal imellem Byens bedste Knøse, saa at Husbonden, gamle Knud Huseby, fandt det raadeligt at beholde Buxerne paa naar han gik tilskøjs og at have en god Birkestok tilrede ved Hovedgjørdet.

Der var ikke roligt mere paa Husebygaard fra den Tid Aslaug blev voxen. Den ene Nat efter den anden var der Slagsmaal imellem Byens bedste Knøse, saa at Husbonden, gamle Knud Huseby, fandt det raadeligt at beholde Buxerne paa naar han gik tilskøjs og at have en god Birkestok tilrede ved Hovedgjørdet.

"Er Tøsen bleven min, saa skal ogsaa jeg nok værge hende," sa' han.

Tore Næstad var kun Husmandssøn, men alligevel snakpledde de om, at han var den, som oftest besøgte Gaardmandsdatteren paa Husebygaard. Det holdt gamle Knud aldeles ikke af, paastod derfor at det var ikke sandt, "for han havde aldrig seet ham der."

Folk lo saa smaat ad den Snal og der yntedes om, at han nok havde funnet finde Tore, naar han havde søgt ordenligt efter ham oppe paa Aslaugs Kammer istedenfor at tumle og buldre med alle dem, som gif aabenlyst tilvarls.

Vaaren kom og Aslaug drog til Sæters med Køeget. Maar det nu lakkede ad Middag og der blev varmt nede i Dalen, medens Bjeldet rakte sig kjøligt op over den trykende Hede, naar Bjælderne klæng og Hyrdehunden gjøede og Aslaug kaldte paa Dyrene og

blæste paa Vur deroppe paa Græsgangen, — saa sik de Længsel
dernede, Knøsene som gik paa Marken og arbejdede. Saasnat
det blev Lørdagsaften, flyndte de sig afsæd op ad Fjeldet, den Ene
hurtigere end den Anden. Men de kom hurtigere ned end op;
for deroppe stod der en haandfast Knøs bag Sæterdøren og tog
imod hver En som naaede op, idet han bulkede begge Enden
saadan sammen paa dem, at de nok ikke skulde glemme de Ord,
de sik i Tilgift: „Prøv Du paa at komme her en Gang til, saa
skal Du faae Mere!“

Efter hvad man saadan lunde skjonne, var der nok blot En
i hele Sognet, der førte saadan en Næve, og det maatte nok være
ham, Tore Høestad. Og alle de rige Gaardmandsønner syntes
at det var den forkerte Verden, om den Husmandspjalt skulde være
første Hane i Kurven hos Aslaug Huseby.

Da gamle Knud sik Nys om den Sag, var han af samme
Menning, og, tænkte han, er der ingen Andre som kan faae Bugt
med Tyren, saa faaer vel jeg og mine Sønner prøve paa det
Stykke Arbejde. Rigtignok begyndte Knud at blive gammel nu,
han var fyldt sine 60 Aar, men ikke destominindre plejede han gjerne,
naar det blev ham for tyft i Stuen, at brydes med sin ældste
Søn, idet de tog hinanden ved Hosterne, løftede og svingede, for
at see hvem der først maatte kyss Gulvet.

Op til Husebygaards Sæter førte der kun en eneste Vej og
den gik lige igjennem Gaarden. Næste Lørdagsaften da Tore vilde
til Sæters og forsigtigt sneg sig forbi Huset og alt følte sig lettere
tilbens da han havde naaet Vaden — saa sprang der en Karl
frem og gik lige løs paa ham. „Hvad vil du mig?“ sagde Tore,
og slog ham til Jorden saa det peb i ham. „Det skal Du faae
at vide,“ sagde en Anden bag ved og gav Tore et Nakkedrag; det

var Broderen til hin. „Her kommer tredie Mand,” sagde gamle Knud og angrebet ham forsra.

Tore blev størkere i Taren; han var smidig som en Vaand og han slog saa det svæd. Han snoede og vred sig; hvor Slaget faldt, der var han ikke mere; men hvor de Andre ikke ventede ham, der lod han dem føle sin Nørværelse. Han bulkede under, men var strax igjen paa Venene; han blev rigtig alvorligt tildængtet, men gamle Knud erkendte tidt bagefter, at han aldrig havde været i Kast med en hjelkere Karl. De standede ikke førend det fled Blod; men saa sagde Gaardmanden: „Stop!” og henkastede derhos de Ord: „Kan du næste Lørdagsaften slippe fra Husebyhulven og hans Unger, saa skal Tøsen være din!”

Tore stavrede hjemad saa godt han kunde, og da han var kommen hjem, gik han til Hvile. Slagemalet paa Huseby blev til megen Dmtale i Egnen; men snart var man enig om at sige: „Han kunde være blesen dersra.” Der var dog En, der ikke sagde det, og det var Pigebarnet, Akloug. Hun havde ventet ham med Længsel hin Lørdagsaften, og da hun nu hørte hvorledes det var gaaet imellem Broderen og ham, satte hun sig ned og græd og sagde til sig selv: „faaer jeg ikke ham, Tore, saa faaer jeg aldrig mere nogen glad Dag i denne Verden.”

Tore blev liggende Søndagen over og om Mandagen fyldte han, at det nok var bedst at blive liggende. Tirsdagen kom og den var rigtig strækende. Det hande regnet om Natten; Fjeldet var helt gronkfædt; Binduet stod aabent; Øufsten af det friske Vor strømmede ind; Krægklokkerne tonede ned fra Græsgangen paa Fjeldet og der var En deroppe som lod Øosten bolge ud i Rummet . . var det ikke fordi Broderen davde siddet hos, saa var han bristet i Graad.

Onsdagen kom og han laa endnu; men om Torsdagen var Et farligt Feieri.

var at friste Vorherre og derfor kunde han ikke vente Hjælp fra ham.

„Blot denne ene Gang“ bad hun, „blot denne ene Gang maa Du hjælpe ham!“ Og hun omfavnede Hundens, som om den kunde være Tore, hvem hun vilde holde fast, og saa rullede hun sig med den henad Grønsværet og det forekom hende som om Tiden aldrig vilde faae Ende.

Men saa blev det Hundens for meget af det Gode. Den fled sig løs. „Vov, vov!“ gjoede den og vistede med Halen; „vov, vov!“ vendte den sig mod Aßlang og satte Forbenene op paa hende; „vov, vov!“ hjæffede den etter ud mod Søkanten, — og der kom en rød Hue frem over Hjeldbrinken, — og Tore laa i hendes Favn.

Der blev han liggende vel et helt Minut, uden at Nogen af dem kunde faae et Ord frem; — og det Sidste de sagde var der ingen Menig i.

Men da gamle Knud Huseby til Dette at vide, sagde han et Ord, som ikke var meningsloft; han slog i Bordet saa det dundrede i Stuen: „Den Knæss har Månds Hjerte, Tøsen skal være hans!“

